

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMÉRIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÖLDÖNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 60" - K
FÉLÉVRE 30" - K
EGYES SZÁM ÁRA 3 KORONA.

Jézus.

„Nevezd annak nevét
Jézusnak!” Mt. 1: 21.

Új év küszöbén állunk. Mit hozand a jövő, mit ez az új év —: ki tudná közülnök halandók közül teljes biztossággal megmondani? Következtetni a jövő legközelebbi eseményeire egy némi tekintetben, a jelen körülményeiből még csak lehet. De hányan hánykódnak kétség és remény közt, mert nem látnak ama titkos fátyol mögé, melyet csak egy pillanatra is, oly szívesen élebbentennék, hogy megtudhatnának valamit a szemeik elől éltakart jövőből!

Boldog új évet kívánunk egymásnak. De elmulasztjuk beteljesíteni a feltételeket, melyek mellett életünk az új évben igazán boldog lehet. Nem fogadjuk be Jézust, a boldogság forrását életünkbe. Nélküle, a korlátzó nélkül indulunk ki évről-évre az élet viharzó tengerére.

Másban keresünk boldogságot, akármennyit csalódtunk is már. Pénz, kényelem, világi gyönyör és dics elkápráztatják szemünket.

Oh, nézz a Jézusra! Indulj el az Ő nevében. Benne még nem csalódtott senki. Ő még mindig megadta, amit ígért.

Új év napja Jézus nevenapja. Születése után nyolcadnapra, isteni meghagyáshoz híven Jézusnak nevezték az ő nevét, mert »Ő szabadítja meg népet, annak bűneiből«. Jézus azt jelenti: „Szabadító”. Mert Jézus „Jösuah” héber szónak magyarosított alakja. Az említett héber szónak pedig ez a jelentése: Szabadító. Jézus neve szabadítást ígér. Oh mondd, neked nincs szükséged ilyen újévi ajándéokra? Nincs semmi teher a lelkeden? Nem nyomja semmi bánat a szívedet? Nem von semmi gond sötét ráncokat homlokodra? Boldog vagy teljesen, akkor is, midőn egymagadban vagy, midőn senki sem lát? Meg vagy elégedve a viszonyokkal, a körülményekkel? Meg vagy elégedve feleségeddel, férjeddal, gyermekeiddel, szüleiddal, előljáróiddal, alattvalóiddal, társaiddal, szomszédaidal, másokkal s végül —: önmagaddal? Tedd szívedre kezedet, oh kedves olvasóm, nézz közzé szerető sugárzó szemébe Annak, kinek neve: »Szabadító« s mond meg Neki —, léged ne szabadítson ki semmiből? Oh igazán semmiből?

S ha igysz szabadság után bármi szorongásból és szorongásból: bizdad Reá magadat! Ő még nem csap le senkit, mint e világ, képzelt örömeivel s hazug, muló boldogságával. Bizd Reá

Egy történet Lipót bajor nagyhercegről.

Frommel Emil így beszéli el édesatyja egyik élményét a nagyherceg emberszeretetről.

Atyámat —, hivatása és munkája sokszor hozta össze az ország urával és ha volt valaha fejedelem, kinek közelében az ember jól érezhette magát, úgy az a boldogult badeni Lipót nagyherceg volt. A nemes gondolkodású, derék fejedelem előszeretettel támogatta a művészeket. Sok képet vett meg tőlük és mindent megtett, hogy emelje népének művészetét. Székhelyén szép műcsarnokot építtetett, mely méltán foglal helyet ilyenfajta más épületek között. Atyám ennek berendezésénél, mint képcsarnok-igazgató teljesített becses szolgálatokat a nagyhercegnek.

Egy napon alapos mestertől szép, nagy képet hozott a pósta. A nagyherceg, kit értesítettek e dologról, eljött a kép megtekintésére a csarnokba. A kép szerfelett megnyerte tetszését s elég magas árát sem sokalta. Nagy örömmel értesítette

atyám a mestert, hogy a kép megnyerte a fenséges ur tetszését s alighanem meg fogja rendelni a képtár számára. De — vagy négy nap után levél érkezett a nagyhercegtől e tartalommal: »Küldje vissza a képet; most nem használható, majd később meg fogok emlékezni a mesterről. Irja meg neki barátságos levélben, hogy nagyon sajnálom, hogy nem felelhetek meg várakozásának.«

Ez aztán kellemetlen meglepetés volt úgy az igazgatónak, mint a festőnek és a levél, mit atyám írt, minden melegsége mellett sem volt képes a keserű pirulát becukrozni. A festő természetesen megharagudott, nem ugyan a nagyhercegre, hanem másokra, olyanokra, kik egészen ártatlanok voltak, többek közt atyámra is. Pedig atyám maga sem értette meg a történeteket, mert nem tudta, mi ok vezette a nagyherceget elhatározásában. Még jó volt, hogy atyám másolatokat készített úgy a saját, mint urának leveléről, mert később emlékeztetni akarta őt a festőre.

Néhány év múlt el azóta anélkül, hogy valamikor is szóba került volna a kép, vagy hogy atyám megtudta volna a visszarendelés

magad, bárki légy! Tőle várhatsz boldog új esztendő, áldásos jövődöt. Nem valami légből kapott híresztelés ez, hanem egyhangú s megegyező bizonyossága sok ezer léleknek, ki befogadta Őt, a Szabadítót életébe. Minden idők legjobb emberei Neki köszönték életök igazi boldogságát és áldásos eredményét. A régi népek évezredeken át, az Ő szabadítását várták és az eljövete után lefolyt* évszázadok az Ő dicsőségét és győzelmét hirdetik és az Ő uralmát és birodalmát terjesztik e föld végső határaiig, minden, még a legvéresebb ellenállások mellett is!

»Neve felette vagyon minden más névnek, mely nevezetik a mennyben és a földön és az egyetlen, melyben a bűnös üdvösségre talál« — mondja róla dr. Schaff.

Emberek, kik egymás ellen élesítik fegyvereiket, kibékülnek, testvérként borulnak egymás nyakába, ha Előtte és Őbenne találkoznak s a Szabadító iránt való közös szeretetükkel az Ő dicséretében és imádatában egyesülnek.

Ha Konstantinus császár egykor egy világitó kereszt alatt e felirást olvasta az égen: »E jelenben győzni fogsz!« — úgy, az új év küszöbén, mi meg az élő — csodálatosan és dicsőségesen munkálkodó Úr Jézusról, a Szabadítóról mondjuk és biztosítunk mindenkit:

E névben győzni fogsz!

R.

Az olvasónak.

Összes kedves előfizetőinknek és olvasóinknak az Úrtól gazdagon megáldott, gyümölcsöző új esztendő kívánunk.

Lapunknak ez a száma, már más nyomdában készült. Hisszük, hogy már most annak a sok, bosszantóan kellemetlen, sőt értelmzavaró nyomtatási hibának, mitől lapunk eddig — sajnos — csak úgy hemzsegett: is vége lesz, mert a

okát. Egyszer azután valami dolga akadt a lichtenhali kolostorban. A kolostorral nagy árvaház is áll kapcsolatban, minek megtekintésére atyám mindjárt fel is használta a jó alkalmat. A gyermekek éppen étkezéskor voltak. Atyámnak feltűnt két árva, kik egymást becéző szeretettel átölelve ültek az asztal mellett. Egy fiú volt, meg egy leányka. Két testvér, kik atyjukat és anyjukat is elveszítették.

Atyám a két gyermekre mutatva, mondá: »Ezek aztán igazán szeretik egymást«. Az árvák gondnoka mosolyogva válaszolt: »Bizony, hisz a kislány úgyszólván kéregetéssel juttatta ide be a bátyját«. »Hogy-hogy?« kérdezte az atyám. »Ja« mondá a gondnok »ennek különös története van, amiből meg lehet tudni, mire képes a szeretet. A leányt, amikor meghaltak a szülei, az utolsó ingyenes helyre vették fel. A bátyja számára már nem volt hely és így a Schwarzwaldban levő szülőfalujának kellett róla gondoskodnia. De a két gyermek nem felejtette el egymást; a leány folyton sirt és mert a vágyakozás epesztette egészségét: erejét is mindinkább elveszítette. Ekkor

nyomást, meg a korrigálást is ott végzik ezután, ahol a „felelős szerkesztő“ lakik s így utána is járhat annak, amiről felelnie kell. E számunkban sokak kívánságára új rovatot is nyitottunk a Biblia tanulmányozására alkalmas vezérfonal számára. Ki ilyen vezérfonal készítésével foglalkozott már valaha, az tudja, hogy ez nem könnyű feladat. — Az alatt, míg az »Útmutató«-t megírjuk egy lap számára, jóformán az egész lapot, 8 oldalas terjedelmében is meg lehetne írni —, vagy még többet is.

Az tehát, hogy a »Bibliaolvasó Kalauz« apróbb betűkkel lesz szedve, ne szolgáljon senkinek okul arra, hogy azt feleslegesnek, vagy mellékesnek gondolva: elhanyagolja. Sok, érdekes adatot és jó lelkítáplálékot talál abban mindenki, még az is, ki csak most, a Kalauz nyomán venné először kezébe a Bibliát rendszeres olvasás és tanulmányozás végett s e miatt természetesen nehezebben jut előbbre, mint valamely könnyebb olvasmánnyal. Az természetes, hogy a Biblia, vagy a vele foglalkozó közlemények nem olyan könnyű olvasmányok, mint valamely regény, vagy elbeszélés. De, ha fáradságosabb olvasmány is, ne kimélje magát e fáradságtól senki. Mert ennek gazdag jutalmát fogja aratni.

Mindenkinek: kezdő, haladó bibliaolvasónak egyaránt azt ajánljuk, keressék fel a magyarázatokban idézett összes bibliai helyeket és olvassák el az összefüggésben. Ne ütközzenek meg azon, ha egy napon ugyanarra a bibliai helyre történik utalás, mellyel már előző nap foglalkoztak, vagy, hogyha keveset, tán éppen csak egy verset jelöl ki az útmutató olvasásra. Ha a magyarázatban idézett összes helyeket felkeresik a Bibliában, akkor meglátják, hogy az a már előző napon idézett hely —, vagy az a kevésnek látszó táplálék: új világitásban tűnik fel előttük s elég új dolgot és gondolatot ad lelki-életük emésztő-

történt — bizony már jó néhány éve — hogy Lipót bajor nagyherceg az ebersteini kastélyából ellátogatott hozzánk. Midőn szeretettel elegyedett a gyermekekkel beszélgetésbe, egyszerre csak bátran ott terem mellette a kis leány, megragadja a fenséges úr kezét és így szól hozzá: »Bár csak eszközölnéd ki, hogy a bátyám is idejöhetne!« A nagyherceg erre érdeklődni kezdett a dolog összefüggése iránt és én megmondtam, hogy nem volt már pénzünk, hogy a fiút is felvegyük. Hely az volna, de a pénz a fődolog. — A kegyelmes urnak megindította a szívét az a sirva könyörgő kis leányka, aztán megkérdezte, hogy mennyibe kerül egy gyermek tartása? »Ja« mondám »fenséges uram, ez bizony sok. Ennyi, meg ennyi.« »Persze ez sok, mert mire kitanult, addig ez az összeg ezrekre rúg.« Azután homlokát dörzsölgetve, odafordult a hétéves kis leányhoz, így vigasztalva őt: »Ne sirj, majd eljön a bátyád!« Hozzám fordulva pedig így szól: »Gondnok, hát csak hozassa el a kis fiút, majd én megfizetem az utána járó tartásdíjat.« És ettől az időtől fogva itt van nálunk mind a keftő és úgy örülnek egy-

szervének a feldolgozásra. Csak gondoljunk arra, amit az útmutató nyomán nyertünk, a nap folyamán többször, foglalkozzunk vele! Vagyis fogadjuk be az igét lelkünkbe s ne engedjük, hogy az égi madarak — e világi —, földi gondok elkapkodják a jó magot előlünk. Mt. 13:4.

Kezdők számára ide jegyezzük a leggyakoribb rövidítések értelmét:

- | | |
|---|--|
| Mt. = Máté evangélioma. | I. II. Thess. = A thessalonikai 2 levél. |
| Mk. = Márk. evang. | I. II. Tim. = A Timotheusnak írt 2 levél. |
| Luk. = Lukács « | Tit. = Pál levele Titushoz. |
| Ján. = János « | Fil. = Pál levele Filemonhoz. |
| Csel. = Az apostolok cselekedeteiről írt könyv. | Zsid. = A zsidókhoz írt levél. |
| Róm. = Pál levele a római gyülekezetnek. | Jak. = Jakab apostol levele. |
| I. Kor. = Pál I. levele a korinthusi gyülekezetnek. | I. II. Pét. = Péter apostol 2 levele. |
| II. Kor. = Pál II. levele a korinthusi gyülekezetnek. | I. II. III. Ján. = János apostol 3 levele. |
| Gal. = Pál levele a galáciabeliekhez. | Jud. = Judás levele. |
| Ef. = Az efezusi levél. | Jel. = János jelenések könyve. |
| Fil. = A filippibeliekhez írt levél. | |
| Kol. = A kolossebeliekhez írt levél. | |

Az Ó-szövetség könyveit szintén így: a nevek kezdőbetűivel rövidítjük. (Pl.: V. Móz. = Mózes 5. könyve. Zsolt. = Zsoltárok könyve. Mal. = Malakiás próféta könyve stb.) Az idézett könyv után álló szám, a fejezetet —, a „:“ után következő szám a verseket jelöli. (Pl. „Csel. 17: 32—“; ezt jelenti: Az apostolok cselekedeteiről szóló könyv 17. fejezet —, vagy részének 32. és az utána következő néhány verse.)

Ezek után pedig Ján. 5:39. kapcsán sok áldáskívánással köszöntjük a Bibliát jobban megismerni óhajtó olvasónkat.

Édesatyám hazamenetele.

»Boldogok a halottak, akik az Urban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól és az ő cselekedeteik követik őket.« (Jel. 14. 13.)

Most is fáj a szívem, ha felejthetetlen édesapámra gondolok, kit oly korán vesztettünk el és nem egyszer merül fel szívemben ez a kérdés: Miért, miért? — „Az Ur így akarta, tehát jól lesz minden“ — ezt suttogja fülembe valami benső hang. S így megnyugszom. De mindenek felett boldog vagyok azért, hogy őt egykoron viszontláthatom és hogy halála által bebizonyíthatom azt, hogy az Ur gyermekeire nézve a halál nem halál, csak átmenet öröm és boldogság teljes életbe. A világ előtt e szó „halál“ mindig valami sötét, féltelmes eseményt jelent és az emberiség nem igen szereti a halálra gondolni. És miért? Mert az emberiség érzi, hogy a sir után élet következik, melyben neki le kell számolnia bűneivel. Én meg most, édesapám halálával azt akarom bebizonyítani, hogy a halál tényleg nyereség mindazokra nézve, akik még e földi életükben hit által elfogadták, hogy a názáreti Jézus Isten Fia, ki a mi bűneinkért keresztre feszített, meghalt, de fel is támadt és ez által legyőzte a halált.

De mielőtt haláláról írnék, először életéből akarnék valamit megemlíteni. Édesapám 49 évet töltött e földön; megtérése óta — ami 13 évvel ezelőtt történt — komoly keresztény, a nyiregyszázi gyülekezetnek erős oszlopa volt. Az Ur országáért jó kedvvel adakozott, amiért az Ur meg is áldotta. Abban volt egyedüli öröme, ha láthatta, hogy az Ur országa növekszik és gyarapodik. Nekünk gyermekeknek felejthetetlen utarad, mert benne szeretetteljes gondozónkat vesztettük. Édesapám mindig erős, egészséges ember volt és emiatt halálára még csak gondolni sem mertünk. Mult év június hó 2-án egyszerre csak beteg lett és 4-én orvoshoz vittük. Az orvos nem tudta betegségét megállapítani. Azonban oly nehéz beteg volt, hogy 2 napos betegség után

másnak. Látja, így történt az egész; jó szive van a mi urunknak; nem utasíthatta vissza a gyermek kérését.«

Édesapám már az utolsó mondatnál nem igen figyelt a gondnok elbeszélésére, hanem a midőn az összegegről értesült, a homlokához kapott. Úgy gondolta, hogy azt az összeget ő már hallotta valahol és ezért úgy tett, mint a királyi főember, aki szolgálójának tudakozódott az időpont után, melyben jobbrafordult gyermekének betegsége; ő ezen magas látogatás ideje iránt érdeklődött a gondnoknál. Ez csakhamar megtalálta a házi könyvben, atyám pedig feljegyezte magának az adatokat. És mikor ismét visszatért az útról, összehasonlította jegyzeteit a levelek másolataival és a két dátum feltűnően egyezett. Most már tudta az édesapám, miért kellett azt a képet visszaküldenie. Az árvagyermek tartásdíja éppen annyi volt, mint amennyire tartotta a festő a képet és a boldogult nagyherceg bizonyára azt gon-

dolta, hogy ha az a két testvér együtt lesz, az mégis csak szebb kép lesz, mint aminőt a legügyesebb festő festhet.

De azért a festőről sem feledkezett meg; nem sok idő múlva egy másik képet vett meg tőle a nagyherceg. Amidőn édesapám megírta a festőnek a dolog összefüggését, az azt válaszolta, hogy most már ő is teljes szívéből tud örülni annak, hogy annak idején nem vették meg tőle az első képet és az utóírásban még olyan bocsánatkérés-féle is foglaltatott. Akinek az utjai Istennek tetszenek, annak kibékíti az ellenségeit is és aki egy kisse tud várni ebben a világban, azt utóljára majd az Ur viszi diadalra.

Édesapámnak ez a történet nagyon becses és értékes volt, mert evvel bepillantást tehetett a fejedelem szívébe, akinek a jósága szelid napként egy elárvult virágocskára is rá tudott vigasztalóan és melegítően sütni a magasságból.

már nem bírta magát. Ekkor az orvos jött el hozzá. Még aznap, mikor az orvos nála volt, este letérdelt az ágya mellé és röviden imádkozott. Az Úr segítségét kérte, hogy erősítse őt. Mintegy 9—10 óra tájban valami angyali énekkart emlegetett. Mi ezt először meg se figyeltük, csak valami álomnak gondoltuk. De mikor többször kérdezte tőlünk, hogy halljuk-e azt a szép éneket, akkor már komolyabban gondolkoztunk a dolog felől és édesanyám megkérdezte, hogy hol és kik énekelnek? Ő azt felelte: „Nagy sokaság, mind erős férfiak, itt vannak mellettünk és énekelnek. Oh, de gyönyörű! Nem halljátok?” — Kérdeztük, hogy milyen éneket énekelnek? „A mi Sion énekeskönyvünkből; de nem ülnek, nem fekszenek, hanem járnak, az egyik része kezdi, a másik végzi. Én is énekelnék velök, de nem bírok, hát legalább mokogni fogok velök”. Aztán erőtlén, ismeretlen hangon dudolgotott előttünk és azt mondta, hogy ha majd erősebb lesz, fogja tudni ezt az éneket énekelni. Az éjjel nem aludt, ágyában vagy 5—6-szor imádkozott és harcolt a sötétség fejedelmével, amint imáiból ki lehetett venni. Pl. első imája ez volt: „Drága Uram Jézusom, kérlek, légy segítségül nekem, ne engedd, hogy a Sátán erőt vegyen rajtam, mert Te tudod, hogy én nem akarok elveszni. Amen.” És akkor édesanyámhoz fordult és kérte: „Imádkozzál értem, mert a Sátán erősen harcol és el akar veszíteni.” Ezután egy negyed óra múlva ismét imádkozott. A következő imát mondta: „Köszönöm Uram, köszönöm, hogy megjelentél nekem, kérlek ne hagyj el, hanem légy velem mindvégig. Amen.” Ezen ima után egy kis idő múlva így szólt édesanyámhoz: „Megjelent nekem az Úr Jézus és mondta: *Ime eljövök hamar!*”

Ezután sokkal nyugodtabb lett édesapám és egy látomásról kezdett beszélni, — hogy mi hívők mindnyájan, egy mély völgyből igyekeztünk egy magas hegyre felmenni. „A hegyen láttam a hívőket, de mégsem voltak mindnyájan ott. Némelyek csak a hegy körül ácsorogtak és nem jöttek fel, némelyek a hegyet kerülték. N. testvér meg M. testvér együtt tanácskoztak, végre az egyik elhatározta, hogy felmegy a hegyre, de a másik elszökött, többé nem láttam őt. A hegyen láttam X. testvért meg Y. testvért, az utóbbi nagyon örvendetes arccal tekintett rám. Én láttam a gazdatársadalom javát, amint a hegy körül vágattak szekereikkel és kövér lovaikkal, de a hegyre felmenni nem tudtak”. — Ezután édesapám elaludt.

Vasárnap reggel felébredt és egész napon jobban volt. Azt a gyönyörű angyali énekkart emlegette egész napon át. Testvéreink közül többen jöttek őt meglátogatni. Édesapám amennyire csak bírt, mindenkinek igyekezett bizonyosságot tenni arról, amit látott és hallott. Mondta a testvéreknek: „En csodálkozom, hogy feleségem és gyermekeim nem hallották azt a szép éneket. No, de ők nem hallhatták, mert ha ők hallották volna, akkor ezek a zsidók is hallották volna, (mivel két zsidócsalád lakik házunkban). És ha ők ezt a gyönyörű énekkart hallották volna, akkor muszáj lett volna nekik megférni, mert hisz' azt az 5-ik utcában is lehetett hallani.” Vasárnap

este édesapánk mindnyájunkat elküldött a gyülekezetbe, csak a kisöcsém maradt mellette. Ez alatt az idő alatt kéfte a Bibliát. Hogy olvasott-e valamit belőle, nem tudom; kis öcsém azt állítja, hogy olvasott. Másnap reggel sokkal rosszabbul lett. Az orvos most sem tudta meghatározni a betegségét. Utolsó napja volt ez már édesapámnak. Délután és estefelé ismét az angyali énekkart hallotta: „Már megint itt vannak, oh, de gyönyörűen énekelnek! Mama nem hallod?” Nem. Kevés kis idő múlva kérdi a bátyámtól: „Andri, nem hallod?” Nem. — Akkor édesanyám kérdi őt: „Hát hol vannak?” „Itt vannak nem messze, már én is hamarosan velök fogok énekelni, már hívtak, nem maradhatok itt!” — Akkor édesanyám kérdi: „Hát nem sajnálnál minket itt hagyni?” „Nem, hisz' ott sokkal szebb és jobb minden. Ti már nélkülem is ellesztek, engem már várnak és én megyek”. — András bátyám a lábaira borult és szólt édesapámnak: „Csak nem fog minket itt hagyni, édesapám!” Azt felelte: „Csak ragaszkodjatok az Úr Jézushoz, ne hagyjátok el Őt és Ő meg fog áldani titeket.” Este 8—9 óra tájban egészen rosszúl lett. Édesanyám átment a zsidókhoz és panaszkodott apánk felől, hogy még rosszabbra fordult állapota. Azok mindjárt átjöttek. A zsidónő ezt kérdezte tőle: „Házibácsi, tán csak nem akar meghalni?” „Orvost kell hozatni!” Édesapám mondja: „Minek? Nekem nem kell orvos, én már megyek, már itt van a zene érttem.” „Hová megyen?” kérdi a zsidónő „*Másországba*”, „Hová?” „*Menyországba*”. — A zsidónő sirásra fakadt. Ő meg mondja: „Ne sirjon S. néni, engem már meghívtak; itt nem maradhatok. — A lakónk, dacára annak, hogy édesapánk nem kívánta, mégis előhívta az orvost. Az orvos még egy próbát tett vele. Életének utolsó percében az orvos kérelmére az „*a*” befűt többször kimondotta és egész csendben kilehellte lelkét. Elment abba a szép hazába, ahol már nincs küzdelem és bűn csak örök boldogság.

Te kedves lélek, aki e pár sort olvasod, mi a véleményed az itt elsoroltak felől? Vagy talán azt mondod magadban, hogy ez nem igaz? — De hidd el kedves lélek, hogy ez tényleg valóság. Nem könnyű egy bánkódó árvának a jó apa halálát leírni: — De a Krisztusnak szerelme szorongat engem, hogy azzal, amif láttam és hallottam, áldással szolgáljak mindazoknak, akik hisznek és akik nem hisznek. A hívőknek csak annyit akarok mondani: „*Ime eljövök hamar, tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat!*”

Azoknak pedig, akik még kételkednek, kívánám az Úrtól, hogy mentől előbb megismerjék a most is csodákat művelő és bűnöket megbocsátó Jézus Krisztust, aki kiszenvedett érettünk a Golgotán és ezzel legyőzte a halált: „*Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmaid?*” — „És hála legyen a mi mennyei Atyánknak, aki a diadalmat adja nekünk.” Tehát nem adta, vagy fogja adni, *hanem most adja nekünk* a mi Urunk Jézus Krisztus által. Az Úr veled kedves lélek!

M. I.

KÜLÖNFÉLÉK.

Menyegzői ünnepély Nyiregyházán.

M. é. dec. 8-án, szép ünnepség keretében, nagy részvétel mellett tartották Garaj András és Hulvaj Zsuzsanna nyiregyházi gyülekezetünk tagjai egybekelésüket. — A menyasszonyért több kocsi-val mentek ki a tanyára s 8 kocsival tértek vissza. Imaházunk ez alkalommal zsúfolásig megtelt. Az igehirdetés Ef. 5:22 és 25 alapján kimutatta a mai, sok családi per-patvar okát, majd keresztyén tanáccsal szolgált úgy a nőnek, mint a férfinak a házasesetben való kölcsönös magatartásra vonatkozólag. Isten gazdag áldását kérjük az ifju párra.

Bucsúünnepély Nyiregyházán. December 11-én, advent 3. vasárnapján búcsúzott el a nyiregyházi gyülekezettől öt fiatal leány, kik a frankfurti diakonisszanevelő intézetbe távoztak. Haszics Juliska, Keczkó Erzsébet, Vitovszki Juliska, Babicz Ilonka és Turcsán Erzsébet az az öt fiatal testvér, ki életét szenteli az Úrnak szolgálata: a betegeken, árvákon, szegényeken és kicsinyeken. Már előre örülünk annak, hogy majd, ha hazajönnek, felkészülve, mint az Úr szolgálóleányai, ők is hozzáfognak járulni ahhoz, hogy hazánkban is több legyen a békesség, a boldogság és kevesebb a bűn, a baj. Addig is imádkozunk buzgón érettök a kiképezésök ideje alatt. A fiatal diakonisszajelölteket szüleik, hozzátartozóikon kívül a gyülekezeti tagok közül is sokan kísérték ki a pályaudvarra, hol énekarunk szép énekek zengése közt búcsúzott a távozó testvéreiktől.

Tagfelvétel. Nyiregyházán dec. 11-én, nagy hallgató közönség jelenlétében három új tagot vettünk fel, próbára. Az a kérésünk az Úrhoz, hogy vezesse ezeket a kedves lelkeket is tovább, adjon nekik növekedést a kegyelemben, mignem eljutnak a Krisztusban való hitnek teljes férfiu erejére.

Keresztelés. Kedves keresztelési ünnepélynek volt tanúja nyiregyházi gyülekezetünk ugyancsak dec. 11-én, Szabó Ede és neje testvéreink, akkor ajánlották fel a szt. keresztségben újszülött kis leánykájukat: Lydiát, az Úr Jézusnak, ki azt mondá: »Engedjétek, hogy a gyermekek hozzám jöjjenek és meg ne tiltsátok őket!« Mi hisszük, hogy az Úr Jézus, a kis Lydia nevét is heirja az élet könyvébe.

Allianz imahét. Az új évet mindenütt az egész világon, az első héten tartandó naponkénti imaórákkal kezdik Isten gyermekei. Ilyen felekezeti imáórák, melyen komoly keresztyének felekezeti különbség nélkül vesznek részt, hazánkban is lesznek. Budapesten minden napon más helyen tartják a közös imaórákat. Az imahét tárgysorozata a nemzetközi terv nyomán a következő: *Jan. 2.* (hétfő) a Wesselényi-utcai baptista imaházban: Megalázkodás (Schimert Gusztáv dr.) és hálaadás (id. Victor János.) *Jan. 3.*

(kedd) a Bethánia-egylet imatermében: Jézus egyháza (Funk Márton és Szabó Imre.) *Jan. 4.* (szerda) a Lorántffy Zsuzsanna-egylet imatermében: A népek (ifj. Victor János) és felsőbbbségeik (Csopják Atilla.) *Jan. 5.* (csütörtök) a diákszövetség gyülestermében: A pogánymisszió (Gervich György) és a zsidómisszió (Szabó Zsigmond) *Jan. 6.* (péntek) a kispesti baptista imateremben: Család (Vargha Gyuláné) iskola, ifjuság (Koczogh András dr.) *Jan. 7.* (szombat) a methodista imaházban: Belmisszió (Podmaniczky Pál br. s még varlaki.) Az összejövetelek kezdete este 7 óra.

Valamit a német excsászárról. Egy németországi lelkész multkoriban meglátogatta a volt német császárt s egy óra hosszat beszélgetett el vele. Erről a beszélgetésről a következő, figyelemre méltó beszámolót közli az említett lelkész „Nem tudom, hogy jutottunk a beszéd tárgyára, de arról beszélt a császár, hogy milyen helytelen, hogy az egyházat papi-egyházzá alakították, melyben csak a lelkész beszélhet egyedül. Ezzel teljesen egyetértettem s csak annyit jegyeztem meg, hogy, mint közösségbeli ember, már évek óta küzdöttem annak érdekében, hogy az u. n. laikusokat is használják fel a gyülekezeti munkában s hogy a lelkészek neveljenek a laikusokból olyan gyülekezeti tagokat és nagykorú keresztyéneket, kik képesek önálló hitéletet élni.“ „Igen“ — vélekedett a császár „a családfőket kell megnyerni, hogy a családjuk papjai lehessenek, kik képesek a házuk népét tanítani. Ezt mulasztották el.“ Aztán arról beszélt, hogy a legtöbb prédikáció túlságosan dogmatikus. A helyett, hogy dogmát prédikálnak, az Úr személyét kellene hirdetni és az igehirdetés központjába állítani. „A reggeli áhitatainkban, melyeket családomban tartok — mondta a császár — mindig azt mondom embereimnek, hogy az Úr személyét bele kell venniök mindennapi foglalatosságukba. A konyhába is és pedig úgy, hogy az Úr nem zavarja őket.“

Szomorúan érdekes számok. Dr. Gnapp tübingeni egyetemi tanár kimutatta, hogy azt az 50 milliárd márkát, mit Németországnak le kell fizetni ellenségei számára, a német nép hamarosan össze tudná rákni, ha jobban szeretné önmagát és a becsületét, mint azt a nélkülözhető lim-lomot és haszontalanságot, mellyel a testünket ékesítjük, a gyomrunkat megtöltjük, az inyenünket csiklandozzuk és az agyvelőnket megmérgezzük. Mert csak az 1920. évben a német nép csak alkoholra több, mint 15 milliárd márkát dobott ki és ugyanannyit fújt a levegőbe a dohány füstjével, tehát összesen csak egy évben 30 milliárd márkát költött felesleges és hiábavaló dolgokra. És mi magyarok nem tanulhatnánk a népét komoly szeretettel óva intő német professor megállapításaiból?

Gyülekezeti-ház vétel. Angyalföldön munkák-hamarosan új stádiumba kerül, amennyiben az Országbíró-utcában levő kisededóvodát megvettük. Reméljük, hogy most már majd hamarosan átköltözködhünk új otthonunkba.

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ

— a Szentírás naponkénti olvasásához. —

Pál apostol és a Korinthusban levő gyülekezet.

1. Az Úr gondot visel.

Vas. Jan. 1. Dicső vezetés. Csel. 18:1-2.

Pál apostol, Krisztus Úrunk születése után 52-ben jutott Korinthusba — Athénből. Itt, Görögország fővárosában nem sok eredményt ért el. (Lásd: Csel. 17:32—) Ezért is tán, de főleg Korinthus züllöttségére, erkölcstelen állapotára való tekintetből, meglehetősen lehangolt, csüggedt volt az apostol, mikor odaérkezett. (Lásd I. Kor. 2:3.) Korinthusnak már akkor 700.000 lakója volt, köztük 400.000 rabszolga. Majdnem akkora volt, mint a mai Budapest. Az akkori világkereskedelemnek központja. Tudománya és műveltsége mellett, iszákosságáról és paráznaságáról volt nevezetes ez a város. «Korinthiadzein» a legrútabb paráznaságot jelentette. Vénusz pogánybálványnak 1000 papnője istentiszteletszerűleg úzte itt a paráznaságot. Milyen káromlás! Érthető tehát az apostol félelme. Hol fog ő megszállni, hogy fog ő munkához kezdeni ebben az ördögi romlottságú városban? Az Úr már gondoskodott erről is. Klaudius császár, ki 41—54. uralkodott, kiűzte a zsidókat Rómából. Hogy miért, erről a Biblia nem szól. De egy római történetíró, Suetonius Tranquillus szintén megemlékezik erről a Klaudius császár féle zsidóüldözésről. Az ő feljegyzéseiből tudjuk, hogy egy Chrestus nevű zsidó által vezetett lázadás miatt üldözte ki Klaudius a zsidókat Rómából. Milyen nehéz lehetett a kegyes zsidó házaspárnak: Akvilának, meg Priscillának, a császár parancsára elhagyni hazájukat! De könnyű is volt. Hisz hitökért, Istenhez való viszonyukért szenvedtek! Az ilyen szenvedés pedig gyönyörűséges iga és könnyű teher. (Lásd: Mt. 11:30.) Te kész vagy-e magadra venni ezt az igát, ezt a terhet? ... De hová menjenek, ha otthonukból elűzték őket? Nem volt okuk nekik is félni, a jövőjük miatt? Oh, az, kiért készek voltak otthonukat elhagyni, új otthont is adhatott nekik! És adott is! Milyen dicső az Úr vezetése! Ismered-e ezt a vezetést? Reá bízod-e magad e vezetésre? Ő még az üldözést is felhasználhatja javadra. (Róm. 8:28.) s még az istentelen Claudiusokat és Heródeseket is terveit megvalósítására! (Mt. 2:13—15; Csel. 8:1, 4; 11:19.)

Hétfő. Jan. 2. Kölcsönös szolgálat. Csel. 18:2—3.

«Hozzájuk csatlakozók» — ezt olvassuk a 2. vers végén Pál apostolról. — Pált is, a kegyes zsidó családot is Korinthusba vezette az Úr. Miért? Mert Pált ama család által, ezt a családot pedig Pál által akarta segíteni, áldani. Kiket egymásnak szánt, kiken egymás által valami munkát végeztet az Úr, azokat összehozza bármily meszsziőről, bármennyire ellenkező irányokból! Így hoz-

za Ő maga össze pl. a házastársakat is, kiket Ő egymásnak szánt. És ebben nem szorul emberi segítségre. Igazi keresztyén házasságok az «égben köttetnek». Pálnál, meg Akvillánál a közös foglalkozás volt a találkozás eszköze. Másutt más az. «És mivelhogy azonféle mives vala, náluk marada.» Pálnak adott az Úr Akvila háza által szállást, munkát, élelmet — egy szóval: földi otthont. A kegyes, vágyakozó zsidó családnak pedig Pál által nagyobb világosságot, tisztább ismeretet, erősebb hitet — egy szóval: Krisztusból való életet. Vajjon kár volt-e, hogy Pál felkereste Akvila házát és vajjon veszteség-e, hogy Akvilláék befogadták Pált? Pál is, Akvila meg Priscilla is bizonyára nem győzték az Urat dicsérni azért, hogy megismerték egymást. Milyen a te érintkezésed az emberekkel? Mi fakad abból? Áldás — vagy átok? Kész vagy-e szolgálni embereknek, esetleg azzal is, hogy befogadod őket, mint Akvila Pált? Te is ez úton cserélhetsz földi javakért mennyei kincseket (Zsid. 13:2. Mt. 10:42.) A szolgálat többféle módjáról lásd Róm. 12:13—21.

Kedd. Jan. 3. Áldásos ismeretség. Csel. 18:3

«Náluk marada.» Pál viszonya az Akvila és Priscilla házához maradandó vala. Mikor Pál másfél évi működés után eltávozott Korinthusból, Akvila és Priscilla is vele mentek egészen Efezusig, honnan Pál egymagában igyekezék tovább Jeruzsálembe. (Csel. 18:18—22.) Tehát addig maradtak Korinthusban, míg Pálnak lehettek szolgálatára. Aztán, midőn Pál Jeruzsálemből visszajövet három esztendő telt Efezusban, ismét együtt voltak. Az a szeretetviszony, mely Korinthusban fejlődött ki köztük, mindvégig megmaradt. Pál apostol Efezusban 57 tavaszán írta meg I. levelét a Korinthusiaknak. S e levél végén nagyon szívélyes üdvözlést jelent nekik, régi ismerőseiktől: Akvilától és Priscillától. I. kor. 16:19. E helyből megtudjuk azt is, hogy a most már nem zsidó, hanem keresztyén házaspár híven munkálkodott az Urért, mert különben nem lehetett volna házuknál gyülekezet. Hasonló bizonyítékot találunk az Úr iránt való hűséges munkálkodásukra és Pál iránt érzett önfeláldozó szeretetükre Róm. 16:3—5-ben. A rómaiakhoz szóló levelet Pál utolsó korinthusi tartózkodása idején, 58 elején írta. Ekkor tehát Akvila és Priscilla már ismét régi hazájukban: Rómában voltak. Úgy látszik, hogy nemsokára Pál távozása után, ők is elköltözködtek Efezusból. Korinthusban is, Efezusban is addig maradnak, mint Pál. Addig, míg szolgálhatnak neki. Még egy helyen szól a Biblia Akviláról és Priscilláról. 2. Tim. 4:19. Ezt a levelet Pál 66 őszén írta Rómából. Timotheus akkor Efezusban volt. Ha Pál, az említett levélben üdvözlést küld Akvilának és Priscillának, akkor ők is ott voltak ismét Efezusban. Hogyan? Valószínűleg a 66. évben újból kitört Neró-féle üldözés elől menekült oda. Pál akkor került másodszor fogságba Rómában. Ebből a 2. fogságból írta a 2. levelet Timotheusnak, melyben már csak a közeli halálára számít. Úgy is történt. Ebből a fogságából már nem szabadult ki. De még a halála előtt is azokra gondol, kikkel összevezette őket az Úr életében. «Szent a kapocs nagyon, mely minket egyesít!»

Kik az Úrban ismerték meg egymást, azoknak a viszonya sokszor szorosabb, mint a testi rokonság kapcsolata. Van-e neked is ilyen ismerősöd, barátod, testvéred? Vagy csak cimboráid vannak?

Szerda. Jan. 4. A munka dídsa. Csel. 18:3.
«És dolgozik vala». Pál kiválóan művelt ember volt korában. Gamaliel mester lábánál ült, mint tanítvány s ha a farizeusok társaságában marad, emberileg szólva, a legfényesebb jövőnek néz elébe. (Csel. 22:3; 26:4-6.) De, amelyek neki egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélte. Fil. 3:4-6. S tanult ember letére nem restelt sátorcsinálással foglalkozni. Még jó, hogy értett ehhez a mesterséghez. Akkoriban több zsidó tanító, valami mesterséget is megtanult. Ma egyes főúri családoknál találkozunk még hasonló szokással. A volt német császár egyik fia pl. kitanult ácsmester. A skandináv államokban sem tartozik a ritkaságok közé, hogy egy-egy ifju, középiskolai érettségi után lép valami ipari pályára, vagy apjának falusi gazdaságába. Ferde nézet, hogy az az úr, ki nem dolgozik. — Pálnak ugyan lett volna joga ahhoz, hogy mint szellemi munkás és az evangélium hirdetője, ebből a munkából éljen. Ezt I. Kor. 9:6-15 és I. Tim. 5:17-18-ban világosan ki is mondja. Ha nem élt ezzel a jogával, bizonyos okokból tette. (I. Kor. 9:12. II. Thess. 3:6-12.) Pál példát adott a munkával a dologkerülőknek. Mert ő a munkát áldásnak tekintette. Éjjel-nappal dolgozott. Nemcsak időtöltésből, vagy hogy tessék-lássék, mint azok, akik alig tudják kivárni, hogy a 8 órai munkából, minél előbb szórakozó és mulatóhelyekre mehessenek. Neki a munka nem teher, hanem áldás, élvezet volt. Azért dolgozott is egész életén át olyan sokat. Neked mi a munka? Áldás, élvezet? — Vagy: teher és kín?

Csütört. Jan. 5. Lelkek mentése. Csel. 18:4-5.
Ez volt Pál tulajdonképpeni munkája: Azoknak, kik a zsinagógába igen sokszor csak külső szokás kedvéért jöttek és pusztán szertartásoknak hódoltak. A zsidóknak, meg az igazság után vágyó, kereső pogányoknak élet-kenyeret nyújtott. Igyekezett nekik bebizonyítani, hogy Jézus a megígért Messiás. Meg akarta győzni őket erről az igazságról. De eleinte nehezen ment a dolog. A közöny kemény jege nem igen akart megtörni. Csak, amikor Pál kérésére megérkeztek Silás és Timotheus Macedoniából, akkor „akadt Pálnak az igével súlyos dolga”. Most egyszerre nagy lett az ébredés, az emberek érdeklődése, kérdezősködése lelki dolgok iránt. Ez volt az aratási idő. Az ilyen időket nem mi tudjuk elhozni, — az Úr adja. Sok helyen már meg is adta. Sok helyen érett a gabona az aratásra. Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Mt. 9:37-38.

Péntek. Jan. 6. Elvándsok. Csel. 18:6-8.
Ha valahol döntés elé állítatnak a lelkek, úgy ott nem maradhatnak el a küzdelmek. Korinthusban sem maradtak el. A zsidók ellene szegülnek Pálnak és káromlásokat szólnak. Ez volt büzző igehirdetésének egyik eredménye. Ekkor Pál elhatározza: «Mostantól fogva a pogányokhoz megyek». Ahova csak jutott az evangéliummal ed-

dig, mindig először a zsidókat kereste fel. Mert tudta, hogy az Úr üdvözíteni akarja választott népét. De, ha ez a nép ellökte magát a felajánlott kegyelmet, ezért neki magának kellett a felelősséget viselni és a következményeket hordani. — Egy Justus nevű prozelita (pogányból lett zsidó) házában folytathatja Pál az evangelizálás megkezdett munkáját. Hány embertől hallhatta most ő is: «Hát azt a szép Isten-házát, a zsinagógát elhagyja és házakba jár.» De ő hagyta az embereket beszélni! Oda sem figyelt az ilyen fecsegésre. Csak lelkek térjenek meg! Ez volt a vágya. És csodálatos. Még az ottani zsinagóga feje: Kriszpus is megtért. Sőt még egész háznépe is. És sokan, még a korinthusbeliek közül elfogadták hittel az Úr Jézust. Ez volt a zsidók támadásának és üldözésének az eredménye. Hogy örült most már Pál. Látod, ilyen eredményeket fakaszthat az Úr a te üldözéseidből is! Vagy te még nem azok közt vagy, kik üldöztetnek? Hanem tán az üldözők közt? «Mit kergetsz engem?» «Nehéz néked az őszton ellen rugdosnod!» Csel. 9:4-5.

Szombat. Jan. 7. Ne félj, mert én veled vagyok! Csel. 18:9-11. Isten országában a nagy embereknek is vannak «gyenge» pillanataik. Illés a fenyőfa alatt könyörög: «Elég immár Úram, vedd el az én lelkemet.» I. Kir. 19:4. Keresztelő János a börtönből intézi kérdését a Megváltóhoz: «Te vagy-e, ki eljövendő, vagy mást várjunk?» Luk. 7:19. Arról, hogy Pál is félelemmel kezdte munkáját, itt Korinthusban, már szoltunk. De az Úr lehajol hű szolgájához. Megvigasztalja őt. Mivel? Igéjével, álom által, igérettel. Oh az Úrnak bőséges vigasztalása van a te számodra is, bármilyen legyen a bajod. Csak fordulj hozzá! Csak bízd reá magadat!

2. Küzdelmek és győzelem.

Vasárnap, Jan. 8. Apollos Efezusból Korinthusba megy. Csel. 18:23-28.

Mig Pál Jeruzsálemben járt, Apollós, egy tudós és az igazság után vágyódó alekszandriai származású zsidó férfi, Efezusbba érkezett és Akvila, meg Priscilla által eljutott az Úr Jézus ismeretére. Alázatosságra mutat, hogy a tanult, tudós Apollós, ki különösen ékesszólásával tűnt ki, elfogadta Akvilától és Priscillától, mint egyszerű iparosoktól, a lelki vezetést és tanítást. De együtt az említett házaspárnak igaz és őszinte hitéletére is vall ez a tény. Mert, ha azoknak az egyszerű embereknek szava mögött nem lett volna ott életök bizonyágtétele is, a tudós férfira biztosan nem gyakoroltak volna semmi hatást. Hogy állasz te e ponton? Szavad és életmódod fedi-e egymást mindenben? — Mindenben? Ha így van, akkor még az utolsó szolgálóleány élete sem maradhat hatás nélkül. II. Kir. 5:1-4.

Apollos Efezusból Akhajába és Korinthusba is ellátogatott. Ottani működésének hatásáról I. Kor. 1:12-ben olvashatunk.

Hétfő. Jan. 9. Bajok Korinthusban. I. Kor. 5:1, 11-13. 6:1, 5-8; 11:17-22.

Pál apostol távozása után, mindenféle bajok keletkeztek Korinthusban. Olyan bajok is, minőket

még a világ is elítél. Egy gyülekezeti tag nyilvános házasságtörést követett el az által, hogy mostoha-annyjával élt házasságban. És ennek ellenére sem rekesztették ki a gyülekezetből. Aztán keresztyének perlekedtek egymással s peres ügyeiket világi, pogány bíróság elé vitték. Hányszor viszik ma is keresztyének a »szennyes«-üket a világ elé. Pedig már az is baj, hogy egyáltalán van ilyen szennyesük. Nincs okod most leborulni az Úr előtt s bocsánatért eszédezni azért, hogy ezen a ponton te is olyan sokat vétettél?

Aztán az is nagy baj volt a korinthusi gyülekezetben, hogy a szeretetvendégségekben a szolgálat és testvéri szeretet helyébe az önzés és a személyválogatás lépett. A gazdagok dőzsölték s elmellőzték a szegényeket. Nem fordulnak-e elő hasonló bajok ma is nagyon sok keresztyén gyülekezetben? De igen. Csakhogy az a végzetesen szomorú dolog, hogy az ilyen bajok ma fel sem tűnnek, nemhogy komolyan felvennék ellenök a küzdelmet. Pál erélyesen fellépett e bajok ellen, egy levélben, melyet Efezusból írt az 55. évben. I. Kor. 5:9. Ez a levél azonban, sajnos, nem maradt reánk.

Kedd. Jan. 10. Apollós eltávozásával újabb bajok. II. Kor. 11:13; 2:17. II. Kor. 11:4—6. I. Kor. 9:1—2. I. Kor. 4:18. I. Kor. 1:12—13.

Tanítók jöttek Korinthusba, kik azt állították, hogy ők Krisztus apostolai, holott hamis apostolok voltak. Ezek meghamisították Isten igéjét. És kétségbe vonták Pálnak apostoli tisztét. Ennek aztán az lett a következménye, hogy néhányan felfuvalkodtak és hogy az egész gyülekezet négy pártra szakadt.

Nézz a jelenbe! Nem fordulnak elő hasonló jelenségek? Hányan Krisztus apostolainak mondják magukat és nincs életök a Krisztusból. Hirdetik az Isten igéjét, de meghamisítják. Amellett aztán kétségbe vonják Isten igaz szolgáinak tisztét. És a pártoskodás, a szétszaggatottság is mekkora a mai keresztyénségben. Méltán tiltakozott ez ellen Luther is Pálhoz hasonlóan, mondván: «A tan nem az engém, nem is felszítottam meg senkiért. Hogy is jövök én szegény nyomorult ahhoz, hogy Krisztus egyházát az én elvetemült nevemről nevezzék el.»

Szerda. Jan. 11. Fáradozás a bajok orvoslása érdekében. I. Kor. 1:11; I. Kor. 4:17. Csel. 19:22. I. Kor. 16:10.

Pál apostol Efezusból, a Kloé házanépe révén értesült a bajokról. S nyomban útra bocsátotta Korinthus felé Timotheust, ki azonban Erasztussal Macedóniának vette útját, hogy út közben az ottani gyülekezeteket is meglátogassa. Így gondoskodik a jó pásztor a juhairól. Nem fut el, ha látja, hogy jönnek a farkasok. Ján. 10:11—13.

Csütörtök Jan. 12. Személyes érintkezés. I. Kor. 16:17; 7:1. I. Kor. 16:5—9.

Nemsokára Timotheus elindulása után, három kiküldött érkezett meg Pálhoz Efezusból, a korinthusi gyülekezetből egy levéllel, melyben a házasságra, a bálványáldozati hús evésére, a fel-támadásra nézve kértek felvilágosítást az apostoltól. Ezt a felvilágosítást meg is kapták, sok egyéb

fontos tárgy mellett abban a levélben, melyet 57. tavaszán írt meg Pál és melyet az »első« korinthusi levél címén találunk a Bibliában. E levelet a három kiküldött: Stefanás, Fortunátus és Akhaikus hozta meg a korinthusiaknak, kiknek Pál kilátásba helyezi, hogy hamarosan hosszabb időre személyesen is felkeresi őket, ha elindul a Macedóniában levő gyülekezetek látogatására.

Péntek Jan. 13. Titus követsége. II. Kor. 7:4—15; 2:12—13.

Timotheus nem jó hírrel érkezhetett vissza Korinthusból, azért Pál új követet küld Korinthusba, Titus személyében. Vele Troásban akart találkozni. De, mivel, valószínűleg a Demeter támadása miatt, még a tervezett pünkösöd előtt hagyta el Efezust, nem bírta őt bevárni Troásban, hanem átment elébe Macedóniába. Itt találkozott is a Korinthusból visszatért Titussal. Hogy örült most, a kapott jó híreknek. Így küzd az igazi jó vitéz, míg győzelemre jut.

Szombat. Jan. 14. Pál harmadszor Korinthusban. III. Kor. 8:16—18. Csel. 20:1—3.

Titus jó hírt hozott Korinthusból Pálnak, ki e fölötti örömeiben nyomban ott Macedóniában megírta II. levelét a korinthusiaknak, mit Titus mindjárt készségesen kézbesített is. Ez a meleg szeretettel megírt levél utolsó látogatásának hírnöke volt. Titus után nemsokára ő maga is leutazott Macedóniából Görögországba, hol ez alkalommal egészben 3 hónapot töltött. Ekkor valószínűleg meg II. Kor. 12:14. és 13:1-ben kilátásba helyezett látogatását. Most, amikor a pártok megszüntek s csak egy kisebb ellentábor maradt fenn vele szemben, de a nagyobb tömeg követte tanácsait, most úgy mehetett a korinthusiakhoz, mint az atya fiaihoz.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Cs. G. Budapest. Az „ajánlott“ levélben küldött, említett cikked nem érkezett meg. Utána jártam itt, de az nem használ. Reklamáld meg az ajánlott levelet, a felvevő postahivatal útján.

Sajnálom, hogy meghagyásom ellenére is kihagyták a karácsonyi számunkból azt a meghívót a karácsonyi ünnepélyre. Így jár az ember, ha felelős szerkesztő léteére nem ellenőrizheti a nyomda munkáját. Borzasztó sajtóhibák is csúsztak be a karácsonyi számba. Ha rajtam áll, én visszavetem az ilyen pongyola munkát. Remélem, ezután másként lesz. Örülök a nyomdaváltozásnak. Üdvözlöl: R.

Dr. Sz. A. Frankfurt. Az angyalföldi hír bizonyára nagy örömeire szolgál, mikor várhatunk haza? Köszöntlek a többiekkel egyetemben.

ISTENTISZTELETEK SORRENDJE:

Budapest. VI., Felsőerdősor 5. sz. 1 em. csüt. d. u. 7 órakor bibliaóra; vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest. VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt szerdán este 7 órakor; vasárnap d. u. 3 órakor.

Kispesten Nagy Sándor utca 5 szám alatt minden pénteken este 7 órakor és vasárnap délután 1/4 órakor.

Ginóta Ehmán-telep 3. barak 2. ajtó alatt szerdán este 7 órakor; vasárnap d. e. 10 és délután 5 órakor.

Nyíregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este 8 órakor, szerdán este 8 órakor

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóváron Bezerédj-u. 27. minden más. vas., este 7-kor.

A szerkesztésért felelős; REICHERT GYULA Dombóvár, Bezerédj-utca 27. sz.

Kiadó: «KERESZTYÉN KÖNYVESHÁZ» k. f. Szövetkezet.